

מסורת הש"ס

א) רש"י מ"ז, ב) כלס מי"ט ופסיד מ"ז, ג) ג"ז טס מ"ד, ד) גנ"י השגה שפחה, ה) נטרות לת. ומוספא כלס (א) וטוריון קד"י, ב) כ"ק כה, ג) נפי כלס מי"ז מ"א, ד) נפי פירשי עיובין קד: ד"ה דאין לו טהרה, e) ע"י רשי טסה כ. ד"ה והתנן כל המעמל,

תורה אור השלם

1 ואיש אשר יגע במשכבו ויבס בגדיו ודחץ במיט וטמא עד הקרב: וקרא טו ה בל המושבב אשר תשיבב עליו בל ימי זוכה במשכבב דקתה יתקה לה וכל הבלי אשר תשב עליו טמא יתקה בטמאת דקתה: וקרא טו כו

הגהות הב"ח

א) גנ"י ד"ה ע"י שורים שמה מילטול דתנן כלי' ויתבת אין נמק: ב) שם מאי קף ספינה אלא:

גליון הש"ס

גנ"י ומדרס בלי חרס מנלן דטהור. ע"י רש"י עיובין קד קד ע"י ד"ה לא ונכסרות דף נה ע"י רש"י ד"ה אין מדרס יו"ט:

מוסף רש"י

כלי חרס דלית ליה טהרה במקוה. דכתיב ויקהל e וזומו פטורה, שאין לו טהרה אלא כשניכמו (שוריון קד): מופך במח מנין. שטמא, לפי שנאמר כמת גני מנין נמנמד (א) ולא בגד וכל על עור וגו', וזה אית לא ככלל בגד ולא ככלל עור ולא ככלל על, מנין שפילוי הוא מנמח כחלל המת (ב"ב כח).

רבינו חננאל

להנניא טילטול על ידי שורין שמה טילטול. פי' הא דקא מטלטל מלא וריקן, אפי' על ידי שוריון [דנתנן] שלט עגלות חן העשירי קביתורא שטמא מדרס. מפני שאדם טומן עליה, דבאמרינן ביום טוב לענין עגלה של קטן. לפיכך אם דרס טמא עליה, ויש ביניהן דבר חוצץ ונפל עליה כחור, אפי"ש נאל נגע בה. טמאה. העשירה במיטה טמאה מאת מת. אבל עגלה של אבנים טהורה מכלום ואינה מקבלת טומאה. והיאק היא עגלה של אבנים, עניס מוסבין שתי וערב ושיעורן שם כחולותו חלונות. ומעוין שם אבנים ומורשכין אותן. א"ר יוחנן ואם יש בה בית מקוה רמונים טמא. פי' כגון שאותן החלונות דחוקות וטאן הרמונים גופייה משם [נטמא], ואם לאו טהורה. של חביות חן שפתחה מצודה טמאה מדרס. וזו שנקראה בבבל כוזבה, מפני שיש שיוש[בין] למעלה ממנה. פיתהח למלעלה טמאה אלא מדרס, והוא הנקרא בבבל צנורק. הבאה במינה מכלום. [פי'] העשירה למד בבבבלי. וזה תרנן מדרס כלי חרש טהור i יוסי אומר אספניה. אותה רב וביד לפרשה מדרס כלי חרש טהור ומגעו טמא, וספינה בין במגע בין במדרס טהורה כרבנן. ור' יוסי ספינה של חרס טמא כחנניא ר'א [מנאנן] קמא. דקא

מתקין לה רב פפא מאי אף, אדלאמא אטהורה קאי ר' יוסי ולא אטומאה. אלא אמר רב פפא תנא קמא סבר מדרס כלי חרס טהור, אבל ספינה של [חרס] טמאה כחנניא. ור' יוסי סבר אף הספינה טהורה כרבנן. ומדרס כלי חרס מנלן דטהור הוא. אמר חזיקה דאמר קרא ואיש אשר יגע במשכבו, מקיש משכבו לו, מה הוא דאית ליה טהרה במקוה, אף משכבו [מנלן], דבר שיש לו טהרה במקוה, הוא טמא מדרס, אבל דבר שאין לו טהרה במקוה אינו מטמא במדרס. ודבי ר' ישמעאל תנא כמשכב נדחה יהיה לו כענין [הוא] המפסין שהוא כמין מוחלש שעשירי מן החילוף ומן כיצוא בו, לא נאמר בה. ואף לא נאמר מפץ בשרין, כי כן כתיב בו מכל כלי עץ או בגד או עור או שק. ומן מתני' כבר גמרין שהמפץ טמא, דתנן שלשה מפצין הן, העשוי לשיכבה טמא מדרס, של כצעניס טמא מת, ושל תחת טהור מדרס מן, כמו ששינוי במשנה [בכ"ס פ"א י"ז] חמור מכלום המת שהוא מטמא באהל מה שאין כן [וטהמא כיון דמפץ לאו כלי עץ הוא ולא בגד ולא עור ולא שק ולא מעשה עוים (ובוב קא דרשין ליה טמאה), דלית ליה טהרה במקוה וקא מטמא מדרס, קא מותבי מיניה ר' אלעא למאן דרעי' דליתיה מהני מדיאני עשוי] דאמרן דבר שאין לו טהרה במקוה אין מטמא מדרס. אמר לו ר' חנינא הואיל (ולמשכב הוא) ובמחלש קלי (קנים) ויש במינו. פי' כגון שטומאמא מתוך משכב ויש חרש ויש מינו. ור' יוסי אומר אשר לא עליון אותה אומר כל המשכב אשר יש עליו, אבל כלי חרש (בדברים הללו וטהוריו במיטות) אין במינו דבר שיש לו טהרה במקוה. ועליהן הוא וטהור (שעורין חרש) כשהם במשכבו, וכלי חרש ודברים ברויים (על פיהם, ויהיה בחוטמא) ר' אליעז, משום הכי קאמר ליה לר' חנינא והמנא ליצי' מן [מפץ שכלה כל זמן שמניחין] האי דעתא, עד דפריש ליה טעמא דהרין קראי כתיבי. (אחור על הכסא האשה היושבת). ובה אמר מדרס כלי חרס דטהורה מהא, וכל כלי פתוח אשר אין צמוד פתלי עליו טמא הוא, אתר ש צמוד פתלי טמא. [וכאן דרשים] אפי"ז הדחיה לאשתו נדה למיונה ולמיטכך עליה. טהור הוא. "מתני'.

א) הטעות גלייה לעין והמתקנים לנכון תפאז עליהם כרסה. ועל תנן דנתיבת קארמינן דשמואל עבד וכו' וסומנו כזה דלא"ה איה אכור לעמוד ע"ג מתי' בשעת טעילה משום גזירות מרחללות ועיין כ"ן בפ"ג נשועות שדהא נלמת פירשי' מתחת קושיא וז למנסי לפי דעת רבנו אי"ש.

אמר רבי עקיבא

ולחנניא. דלומר ספינה המיטלטלת מלאה טמאה אפילו אינה מיטלטלת אלא על ידי שורים מרוב גדולה היו טילטול וטמאה: **קפסידרה**. קרזה ומוקפת משלש לרדיון: **טמאה מדרס**. שלשינה מיוחדת היא: **נמטה**. שהיא ארוכה ומתחמיה מקצלת מהמטה של עור שאין לה שום נקב: **טמאה טומאה**. כלומר מקצלת שער

טומאות כולן חוץ מטומאת מדרס דכלי הוה לקבל טומאה ולישיבה אינה מיוחדת שטוענין דה פרגמטי' ואומר לו עמוד ונעשה מלאכתנו. והא דנקט טמא מת משום דלכז הטומאה הוא והכי קאמר אז הטומאה הוא על ידי מת ולא על ידי זכ: **ושל אבנים**. העשירה להולין דה אבנים: **טמאה מכלום**. אינה מקצלת שום טומאה לפי שפרוזה מתחמיה נקצים גדולים ולא כלי הוא דכל הכלים^א שיעורן כרמונים: **ואמר רבי יוחנן כו'**. אלמא אף על גב דשל עץ אימקש לשק דבעינן מיטלטל מלא וריקן חו אינה מיטלטלת אלא על ידי שורים קאמר טמאה טמא מת: **מינה שפתחה מזה טמאה מדרס**. לפי שמשמשת שכיבה עם מלאכתה שמשמשינן דה דרך פתחה ואין לרץ לומר לשוכב עליה עמוד ונעשה מלאכתנו: **מלמעלה**. פתחה כאותן שלנו: **טמאה טמא מת**. כלומר נעשה אז הטומאה על ידי מת כשאר כל הכלים הראויין לקבל טומאה שחס האהיל אהל המת עליהן נעשין אז הטומאה ולענין שאר טומאות הויין ראשון לטומאה ככל הכלים ולא ששעינן מממתינין אלא דכלי הוא לטומאה ומדרס לא היא דאינה מיוחדת לשכיבה דלרץ לומר לו עמוד. ר' מקשינן אינה על משנה זו

הא דלמר רבי יוחנן צפרק כמה אשה (לעיל דף נט). אף אומר בטומאת מת עמוד ונעשה מלאכתנו והכל הוא כפיהם דכי איממר היא' לענין כלי שנשבר ועודנו ראוי למלאכה ולא מעין מלאכה ראשונה וקאמר רבי יוחנן דטהור מטומאתו ראשונה ואומר צו עמוד ונעשה מלאכתנו הראשונה והכי הוא אינו ראוי אצל לומר ששהא מיוחדת למת ולא למלאכה אחרת לא מהא זאת צישראל דהא כתיב (במדבר יט) כל אשר צאהא יטמא וכל כלי פתוח וגו' וכל טמא מת שצתלמוד הנוכר אלל מדרס הוא הדין לטמא שרץ או לטומאה נצלה ולא הוכרז מה אלל משום דעל ידי מת נעשה אף הטומאה [נכחו] ועל ידי מדרס שלא צא ללמדנו אלא לומר שהוא כלי מקצל כל טומאה חוץ מטומאת מדרס אם ישב עליו זכ אינו נעשה אז הטומאה: **הנאה צמדה**. מינה גדולה שאינה מיטלטלת ויש לה חלון מלמעלה להשמשח צמוכה: **טהורה מכלום**. למדרס לא חויא הואיל וחלוה מלמעלה אינה משמשת שכיבה עם מלאכתה ושאר טומאות לא חויא דאינה מיטלטלת מלאה. ולא איתפרש מה לשון צאה צמדה ולי מדרס על שם אנשי מדות [נעילה ג'] כלומר שארכיה למוד ארכיה ורצה: **הנאה על חרס טהור**. שאם ישב עליו חרז ולא צאצורו טהור ואינו מטמא משום מדרס ולקמיה יליף לה מקרא: **מאי קאמר**. מה ענין ספינה אלל מדרס ספינה טהורה אף מטומאת מגע ולמדרס לא חויא: **ומגעו טמא**. אם נגע חרז צמוכו: **וספינה של חרס טמאה**. צמגעה: **כחנניא**. דיליף טעמא משק וחרס לא אימקש לשק: **כמנא דידן**. דיליף מצבל ים [משלי ג] והא נמי צבל ים היא: **מאי אף ספינה**. על כרחיך טהורה מנגע קאמר ומאי אף הוה לא טיהר תנא קמא לה שמינע דמימא אף זו כיוולא כו': **וספינה הירדן טהורה כמנא דידן**. דיליף מצבל ים לא שנה גדולה לא שנה קטנה. והוא הדין נמי דמאי לתרזאי וספינה של חרס טהורה צמר דמפסינן דתנא קמא לרבי יוסי אלא משום דשכיחא טפי של עץ משל חרס: **משכבו**. הוא והמשכב הנוכר כאן: **כלי חרס**. אין לו טהרה צמקוה דכתיב ויקהל טו^א יצצר טמא לפי שמצינו ששפטי כלי עץ שוריון מטומאת מגע שרץ

פרק תשיעי שבת

פרד.

ולחנניא טילטול על ידי שורים שמה טילטול. נראה לר"י אפילו ביש דה מ' סאה^א תימה לר' ינחק אמאי נקט חנניא הא רצנן נמי לא פליגי צהא דמה שמתהרין ספינת הירדן יצינו משום^ב דרך אינה צבל ים [משלי ג] ולאו משום דלא שמה טילטול ועוד דנראה דספינת הירדן מיטלטלת אפילו על ידי בני אדם דלי אינה מיטלטלת אלא על ידי שורים אם כן ממתימין דכלים דתנן ספינת הירדן טמאה היו מצי לאזכורי דלחנניא^ג שמה טילטול:

ואמר רבי יוחנן אם יש בה בית קיבוצ רימונים בו. מהא דקמיני צמטה טמאה טמא מת לא מצי לאתזוי ראייה דאיכא דלמימר^ד שמיטלטלת על ידי בני אדם^ה: **שלש תיבות הן**. קשה לר"י דלמאי מייתי לה דלי משום דהיא סיפא דההיא דג' עגלות הן אם כן הוה ליה לאתזוי ההיא דג' עריצות שהן צינמים:

הבאה במדה טהורה מכלום. אפמחתה למעלה קאי דפתחה מצידה דחויא למדרס לא צעי מיטלטל מלא וריקן דלאמרי' צצכורות (דף נה:).

אלא אמר רב פפא ה"ק בו וש' עץ בין מדרסו בין מגעו **שמא**. תימה דרצינו חס דלמה לו ^אלהגיה של עץ וספינה הירדן לא הוה ליה אלא לאפזי שזינא קמנא^ב דלת"ק ספינה של חרס טהורה כמנא דידן ולר' יוסי אף הספינה טמאה^ב כחנניא ואף דרבי יוסי^ג מנגע דקאמר מ"ק דטמא על כן נראה לרצינו מס כגי ר"ח דגרסינן צמילתיה דרז צמד^ד וספינה של חרס טהורה כמנא דידן^ה

ורבי יוסי אומר אף הספינה טמאה כחנניא כמו מגע [דלתי חרס]^א ופריך^ב מאי אף^ב דהשמה לא קאי אעיקר מילתיה דמ"ק^א אלא אדקדוק דצריז דדייקינן הא מגעו טמא אלא ח"ר פפא ה"ק^א וכו' וספינה של חרס טמאה כחנניא ר' יוסי אומר אף הספינה טהורה^ב כמנא דידן כמו מדרס כלי חרס דקמיני מנא קמנא צהדיא דטהור: **מה הוא דאית ליה טהרה במקוה**. לאו דוקא נקט מקוה דהא זכ צעי מים חיים^א אלא משום דצעי מיינקט מקוה גבי משכב ומושד^ב ולענין מים חיים יס'לא מזכרי' שיהא טעון^ג צמשכב ומושד כז דלא צעינן אלא דלמי ליה פורתא דלית ליה טהרה^ד **לאפוקי בלי' חרס דלית ליה טהרה במקוה**. מימה דהא כופת והרטוב (חולין דף קטט). אע"ג דלית ליה טהרה צמקוה^{בב} ואומר רבינו חס^{גג} דיש צמניו צגידולי קרקע טהרה צמקוה כגון כלי עץ^ד:

מפץ במת בניין. פירש צקוטרס דמיירי צמפץ של עץ^ב ואין נראה לרצינו חס דהא פשוטי מ' עץ יש מים טהרה צמקוה כדמוכח צפרק קמא דסוכה (דף טו). ^א דלמר מטה לטהר חרס איצריס ומוקי לה כפשוטי כלי עץ כגון ארובה ושמי כרעיס^ב ואומר ר"ת דהכא צמפץ של שיפה ושל גמי דאין לו שום טומאה אלא מדרצנן לצד מטומאת מדרס^ב כדפירש לעיל צפרק כמה אשה (דף סו) והא דפשוטי כלי עץ אית להו טהרה צמקוה^{בב} אומר ר"י דפסקא לן מדמכדי (במדבר לא) וכל כלי עץ מתחטא דמשמע אפילו פשוטי דומיא דכלי מתכות דכתיבי החרס^{בב} אף על גב דכתיבי וכל מעשה עוים ליכא למילף מה מעשה עוים מיטלטל מלא וריקן אף כלי עץ דלא שייך לניקה הכי אלא משק^ג דכתיבי (בראשית מז) ויהי חס מריקיס וזהכי שיהא נמי צבל דוכחא מה שק מיטלטל מלא וריקן כו' ולא נקט מה צגד מיטלטל מלא וריקן אף על גב דצגד נמי כתיבי גבי שק^ג אכז צגד או עור או שק: מה

אין לו טהרה אלא צצירתו: **מפץ**. של קנים: **צמה בניין**. שהוא בניין שניין שכלי הראוי למשכב ומושד מקבל טומאת מגע צמת: **ידין**

למימר דוקא במקביליין דומיא דשק, דהתם לא כתיב ביה שק. מי' הדין. ה' גמ' נמי. מוס' הלאש. ל' שאין דרך להטותו. אלא מלא וריקן שעשוי לשאת בו משאות. מוס' סוכה טו. לב. דכתיב וכל כלי עץ. מוס' הלאש.

אחור בשם מדרס בלשון קצרה. ולכן כל דבר שהוא מטמא מדרס הוא טמא במגע, דהיינו טמא מת לפי הכינוי שכינוי לו. וכל דבר שאינו ראוי למשכב ומיושב, הוא טמא טמא מת כדיון הנגיעה, ואינו מיטמא מדרס. וכדבר הזה אמרה המלכות בפרק בא סימן התחתון [נדה טס], כל המיטמא מדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת וכו'. ואמרו בתלמוד [שם] כל המטמא מדרס מטמא טמא מת כל הדחי ליה למדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס, לאיתויי סאה וחרקב, דנתיא הוישע על הכלי, יכול כפה סאה או חרקב וישב עליו, היא טמא, ת"ל אשר ישב עליו הוב כל שמויחו ליישיבה צא זה שאומר נמוד ונעשה מלאכתנו. ובתוספתא [שם ובכ"ס פ"ג פ"ג] עריסת בנות טמאה טמא מת. היתה משלשת שיכבה חרין זו וטמא מדרס. מיטה שמוכרת עליה כלים, חרין זו טמאה טמא מת, ויהיה משמשת שיכבה וישיבה חרין זו טמאה מדרס. ומאילו ועיקרית יאבחר לו שורש טומאת מדרס טמא מת. ולפיכך היתה היתבה שפתחה חרין למיטה, ואמר מדרס. וישעיהא מלמעלה שאינה ראויה למושב. טמאה טמא מת במגע ולא טומאת מושב. הכין או ושבור אותו לילכיב כי הוא עיקר גדול. **יצא כלי חרש** (דאין כו') דלית ליה טהרה במקוה. כמו שכתוב בורה [ויקרא יא] ואותו תשבורו, ואמרו רבותינו ד"ל למלמד שאין לו טהרה אלא שכיבה.

א) הטעות גלייה לעין והמתקנים לנכון תפאז עליהם כרסה. ועל תנן דנתיבת קארמינן דשמואל עבד וכו' וסומנו כזה דלא"ה איה אכור לעמוד ע"ג מתי' בשעת טעילה משום גזירות מרחללות ועיין כ"ן בפ"ג נשועות שדהא נלמת פירשי' מתחת קושיא וז למנסי לפי דעת רבנו אי"ש.

רבי יוסי גאון

עין משפט ור מוצה

י א מיי פ"יו מהלסת כלס הלסת ג:

יד ב שם הלסת א ופכיה הלסת טו ופכין טו הלסת ו:

מו ג מיי פ"יו שם ופי"ג שם הלסת ג ופי"ו הלסת ב: וטומאת מת הלסת ז:

מו ד מיי פ"א מהלכות כלס הלסת ח ופי"ח הלסת א:

יז ה מיי שם פ"א הלסת יג ופי"ג הלסת א:

מוסף תוספות

א. דתנן באהלות דכל המחזיק מ' סאה בלא וכווריים ביבש דאינו מקבל טומאה צריך לומר שאינן מטלטלין ע"י שורים. מוס' הלאש. ב. דכתיב. מוס' הלאש. ג. טלטול ע"י שורים. מוס' הלאש. ד. עגלות קטנות הן. ריטבי'א. ה. אבל הא דרשל אבנים מטומאה היא גדולה שאי אפשר לטלטלה אלא ע"י שורים. מוס' הלאש. פ. עגלות קטנות הן. ריטבי'א. ו. אבל הא דרשל אבנים מטומאה היא גדולה שאי אפשר לטלטלה אלא ע"י שורים. מוס' הלאש. ט. קאי. מוס' הלאש. י. מדרס כלי חרס טהור ומגעו טמא. מוס' הלאש. יא. מנין מגע כשאר כלי חרס. רמב"ם. יב. קאי. מוס' הלאש. יג. מדרס כלי חרס טהור ומגעו טמא. מוס' הלאש. יד. ופי' ר"ת ד"ל לזו הגירסא דמאי דאמרי' מגעו טמא, היינו בדיקן כלומר הא מגעו טמא. רמב"ם. יז. רב פפא. מוס' הלאש. יח. רב פפא קאי אף. רמב"ם. יט. דלא איירי מדיי טמאה. מוס' הלאש. יט. מדרס כלי חרס טהור. מוס' הלאש. יט. מנין מגע. מוס' הלאש. יט. מנין מגע. במקוה. ריטבי'א. יח. נקט דהוא אית ליה טהרה במקוה, ולא דוקא. שטה ואתי. ריטבי'א. יט. למה. ריטבי'א. יב. מים חיים. ריטבי'א. יב. דאי לגמרי בעינן אי"כ לא אחזי הקישא מידי דאין דבר טמא טעון מים חיים אלא זכ. מוס' הלאש. יב. ד[ח]וואו דבר של אכזל. ריטבי'א. הלן ע"כ. יב. דאוכבלי' דידולי קרקע ניהו. ריטבי'א. הלן ע"כ. יב. דכמרתקא ואולי (בצ"ע). מי' הדין. כה. הוא דאמרנין בספור (בצ"ע) ואמאי והא לית ליה טהרה במקוה, פי' הוא דאין לית לן טהרה במקוה אלא ככלים הכתובים בפרשת מדין וכו' אבל בדברים שאינם כתובים שם אפי"ש שהם טמאים אין להם טהרה במקוה משום דלא כתיבי בפרשת מדין, הלכך מדרסות דכלי עץ דלא כתיבי בפרשה אין להם טהרה במקוה. ריטבי'א. יב. קצרה ורתי כרעיס, אלאמא פשוטי כלי עץ אית להו טהרה במקוה. מוס' הלאש. יב. דלא כתיבי בקרא אלא כלי עץ או עור או שק, וכלי עצם נחבוי משכב מעשה עוים בסוף פרק קמא דחולין, וכלי מתכות דכתיבי אית להו טהרה ואת הכסף אבל כלי שיפה וגמי לא כתיבי אלא לגבי טומאת מת ולא לגבי טומאת שרץ. מוס' הלאש. יב. אפי"ז דקרא דבמיס יובא דבסוף פרשת שמיני כתיבי מוס' מקבלי כלי עץ דכתיבי מכל כלי עץ או בגד או עור או שק. מוס' סוכה טו. יב. אף את הוזהב ואת הכסף וכו' מה הם פשוטי כלי עץ מתכות אין פשוטי כלי עץ דחזו למדרסות דמקבליס טומאה. ריטבי'א, והתם ליכא

למימר דוקא במקביליין דומיא דשק, דהתם לא כתיב ביה שק. מי' הדין. ה' גמ' נמי. מוס' הלאש. ל' שאין דרך להטותו. אלא מלא וריקן שעשוי לשאת בו משאות. מוס' סוכה טו. לב. דכתיב וכל כלי עץ. מוס' הלאש.

אחור בשם מדרס בלשון קצרה. ולכן כל דבר שהוא מטמא מדרס הוא טמא במגע, דהיינו טמא מת לפי הכינוי שכינוי לו. וכל דבר שאינו ראוי למשכב ומיושב, הוא טמא טמא מת כדיון הנגיעה, ואינו מיטמא מדרס. וכדבר הזה אמרה המלכות בפרק בא סימן התחתון [נדה טס], כל המיטמא מדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת וכו'. ואמרו בתלמוד [שם] כל המטמא מדרס מטמא טמא מת כל הדחי ליה למדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס, לאיתויי סאה וחרקב, דנתיא הוישע על הכלי, יכול כפה סאה או חרקב וישב עליו, היא טמא, ת"ל אשר ישב עליו הוב כל שמויחו ליישיבה צא זה שאומר נמוד ונעשה מלאכתנו. ובתוספתא [שם ובכ"ס פ"ג פ"ג] עריסת בנות טמאה טמא מת. היתה משלשת שיכבה חרין זו וטמא מדרס. מיטה שמוכרת עליה כלים, חרין זו טמאה טמא מת, ויהיה משמשת שיכבה וישיבה חרין זו טמאה מדרס. ומאילו ועיקרית יאבחר לו שורש טומאת מדרס טמא מת. ולפיכך היתה היתבה שפתחה חרין למיטה, ואמר מדרס. וישעיהא מלמעלה שאינה ראויה למושב. טמאה טמא מת במגע ולא טומאת מושב. הכין או ושבור אותו לילכיב כי הוא עיקר גדול. **יצא כלי חרש** (דאין כו') דלית ליה טהרה במקוה. כמו שכתוב בורה [ויקרא יא] ואותו תשבורו, ואמרו רבותינו ד"ל למלמד שאין לו טהרה אלא שכיבה.

א) הטעות גלייה לעין והמתקנים לנכון תפאז עליהם כרסה. ועל תנן דנתיבת קארמינן דשמואל עבד וכו' וסומנו כזה דלא"ה איה אכור לעמוד ע"ג מתי' בשעת טעילה משום גזירות מרחללות ועיין כ"ן בפ"ג נשועות שדהא נלמת פירשי' מתחת קושיא וז למנסי לפי דעת רבנו אי"ש.

אחור בשם מדרס בלשון קצרה. ולכן כל דבר שהוא מטמא מדרס הוא טמא במגע, דהיינו טמא מת לפי הכינוי שכינוי לו. וכל דבר שאינו ראוי למשכב ומיושב, הוא טמא טמא מת כדיון הנגיעה, ואינו מיטמא מדרס. וכדבר הזה אמרה המלכות בפרק בא סימן התחתון [נדה טס], כל המיטמא מדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת וכו'. ואמרו בתלמוד [שם] כל המטמא מדרס מטמא טמא מת כל הדחי ליה למדרס מטמא טמא מת, ויש שהוא מטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס, לאיתויי סאה וחרקב, דנתיא הוישע על הכלי, יכול כפה סאה או חרקב וישב עליו, היא טמא, ת"ל אשר ישב עליו הוב כל שמויחו ליישיבה צא זה שאומר נמוד ונעשה מלאכתנו. ובתוספתא [שם ובכ"ס פ"ג פ"ג] עריסת בנות טמאה טמא מת. היתה משלשת שיכבה חרין זו וטמא מדרס. מיטה שמוכרת עליה כלים, חרין זו טמאה טמא מת, ויהיה משמשת שיכבה וישיבה חרין זו טמאה מדרס. ומאילו ועיקרית יאבחר לו שורש טומאת מדרס טמא מת. ולפיכך היתה היתבה שפתחה חרין למיטה, ואמר מדרס. וישעיהא מלמעלה שאינה ראויה למושב. טמאה טמא מת במגע ולא טומאת מושב. הכין או ושבור אותו לילכיב כי הוא עיקר גדול. **יצא כלי חרש** (דאין כו') דלית ליה טהרה במקוה. כמו שכתוב בורה [ויקרא יא] ואותו תשבורו, ואמרו רבותינו ד"ל למלמד שאין לו טהרה אלא שכיבה.